

**COMMISSIE VAN BEROEP VOOR HET PROTESTANTS CHRISTELIJK VOORTGEZET
ONDERWIJS EN HOGER BEROEPSONDERWIJS
ingesteld door de Besturenraad**

CvB.VO/HBO.2012-008 U.2012-003

Uitspraak op het beroep van
D. te L. (appellant)

tegen een besluit van

de Stichting voor Christelijk Voortgezet Onderwijs , zetelend te ***(verweerster).

1. Het procesverloop.

- 1.1 Bij schrijven van 25 januari 2012 heeft appellant beroep ingesteld tegen het besluit van verweerster van 23 januari 2012 waarbij hij per 1 februari 2012 wordt overgeplaatst van het M. College naar de Christelijke Scholengemeenschap G. Beide instellingen ressorteren onder verweerster.
- 1.2 Bij schrijven van 6 februari 2012 heeft appellant de voorzitter van de Commissie gevraagd een voorlopige voorziening te treffen strekkende tot schorsing van het besluit tot overplaatsing hangende de behandeling van het beroep.
- 1.3 Verweerster heeft bij schrijven van 13 februari 2012 van haar gemachtigde mr. J.W. Janse-Velema, advocaat te Woerden, een verweerschrift bij de Commissie ingediend.
- 1.4 Op 17 februari 2012 is in Utrecht een zitting gehouden waarbij het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening is behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant in persoon en verweerster bij monde van mr. Janse-Velema, voornoemd, alsmede van K., rector van het M. College.
- 1.5 Bij beslissing van 28 februari 2012 (CvB.VO/HBO.2012-008 U.2012-001), verzonden 29 februari 2012, heeft de voorzitter van de Commissie, mr. W.A. Zwijnenburg, het verzoek om een voorlopige voorziening afgewezen.
- 1.6 Appellant heeft de Commissie meegedeeld niet ter zitting van de behandeling van het beroep te zullen verschijnen. Verweerster heeft medegedeeld in te stemmen met schriftelijke behandeling van het beroep.
- 1.7 De Commissie heeft in raadkamer de volgende beslissing genomen.

2. De toepasselijke voorschriften.

Artikel 19, eerste lid, aanhef en onder g, van de toepasselijke CAO-VO 2011-2012 (hierna te noemen: de CAO) bepaalt dat de werknemer in beroep kan gaan bij de Commissie van Beroep waarbij de werkgever is aangesloten, tegen een door de werkgever genomen besluit inhoudende de aanwijzing van een andere instelling of andere instellingen waaraan de werknemer werkzaamheden zal verrichten.

Artikel 19, tweede lid, van de CAO bepaalt dat de werkgever de werknemer bij aangetekend schrijven meedeelt dat de werknemer in de gelegenheid is om in beroep te komen bij de Commissie van Beroep, onder vermelding van het adres van de betrokken commissie en van de termijn binnen welke beroep open staat.

Artikel 17.2, tweede lid, aanhef en onder c en e, van de CAO bepaalt dat onvrijwillige overplaatsing van de werknemer van de ene naar de andere instelling of instellingen van de werkgever alleen mogelijk is:

c. bij disfunctioneren,

e. in andere door de werkgever met name genoemde zwaarwichtige omstandigheden.

Artikel 17.2, derde lid, van de CAO luidt als volgt: "De werkgever die het voornemen heeft om een werknemer over te plaatsen, treedt in overleg met de werknemer om te bezien onder welke condities de overplaatsing zal geschieden. De hierbij gemaakte afspraken worden schriftelijk vastgelegd. Indien geen overeenstemming wordt bereikt en de werkgever desalniettemin tot een onvrijwillige overplaatsing besluit, geeft deze bij zijn besluit aan op welke wijze hij de belangen van de werknemer en de belangen van de organisatie tegen elkaar heeft afgewogen."

3. Feiten.

3.1 Appellant, geboren op 11 maart 1948, is sedert 1 augustus 1974 werkzaam bij verweerster en haar rechtsvoorgangers. Sinds 1 december 2002 ontvangt appellant een WAO-uitkering op basis van een arbeidsongeschiktheidspercentage van 68-80% en is hij door verweerster herbenoemd in een parttime dienstverband voor onbepaalde tijd met een werktijdfactor van 0,3462 per week. Tot 1 augustus 2009 was appellant werkzaam als docent aan het M. College; op voornoemde datum is hij met behoud van zijn salaris (LD) in de mediatheek van het M. College geplaatst.

3.2 Tijdens het informeel DGO-overleg op 21 april 2011 hebben de vakorganisaties uitgesproken dat de interne mobiliteit tussen scholen niet ter discussie staat en dat daarvoor geen sociaal plan vereist is. Medewerkers hebben een bestuursaanstelling.

3.3 Op 10 januari 2012 is appellant in de gelegenheid gesteld te reageren op de overplaatsing naar de scholengemeenschap G. in B..

3.4 Bij besluit van 23 januari 2012 wordt appellant per 1 februari 2012 overgeplaatst naar B.. Hij wordt ingezet bij de individuele begeleiding van VMBO-leerlingen die tijdelijk niet in de les kunnen en hij moet zorgen voor individuele begeleiding en toezicht op de lespleinen.

3.5 De extra reistijd van appellant vanaf 1 februari 2012 (22 minuten per enkele reis) wordt conform artikel 17.2, zesde lid, van de CAO verdisconteerd in de taakbelasting. De reiskosten worden vergoed op basis van de CAO-regeling.

4. Standpunten van appellant.

Appellant heeft samengevat het volgende aangevoerd.

- 4.1 Appellant is van mening dat artikel 19 van de CAO ondubbelzinnig aangeeft dat een werknemer een beroepsrecht toekomt in geval van overplaatsing. Verweester heeft zich niet een goed werkgever getoond door de gegevens van de Commissie niet in het besluit van 23 januari 2012 te vermelden.
- 4.2 Appellant vraagt de Commissie het volledige verslag van het DGO-overleg van 21 april 2011 bij verweester op te vragen, zodat hij zelf kan vaststellen of de inhoud niet met de onderhavige procedure van doen heeft.
- 4.3 Appellant acht het niet redelijk dat hij gelet op zijn leeftijd en het aantal dienstjaren bij de school in het laatste jaar voor zijn pensionering wordt overgeplaatst van B. naar B.. Hij heeft zich nooit schuldig gemaakt aan nalatigheid of plichtsverzuim.
- 4.4 Voorts acht appellant het niet redelijk dat hij in het laatste jaar dat hij werkzaam is in een arbeidssituatie terecht komt die niet gelijkwaardig is aan zijn huidige arbeidsplek.
Inmiddels is hem gebleken dat de toegezegde individuele begeleiding van de baan is zodat alleen het toezichthouden op de lespleinen overblijft.
- 4.5 Appellant was in de mediatheek geplaatst omdat de lesgevende taken fysiek en psychisch te bezwaarlijk werden voor hem. Hij heeft destijds aangegeven dat hij geen ervaring of opleiding voor dat werk heeft. Het werk beviel hem goed en hij functioneerde goed. Naast de werkzaamheden in de mediatheek was appellant werkzaam als surveillant bij schooltoetsen en eindexamens en gaf hij bijlessen aan HAVO-VWO leerlingen in de bovenbouw.
- 4.6 Appellant is van mening dat er voldoende mogelijkheden aanwezig waren om de situatie op het M. College te handhaven. Er is hem niets bekend van ingrijpende veranderingen die in de mediatheek zullen plaatsvinden, noch dat zijn functioneren een belemmering vormde.
- 4.7 Appellant voert aan dat in 2009 zijn 40-jarig jubileum geen gespreksonderwerp is geweest. Sinds 2010 dringt de school aan dat hij met FPU gaat. Er is nooit schriftelijk vastgelegd dat hij per 1 februari 2012 met FPU zou gaan. Stoppen met werken is op dit moment financieel niet haalbaar; hij verliest dan zijn herplaatsingstoelage van € 384,60. Appellant moet nog zeven jaar alimentatie betalen.
- 4.8 Appellant acht het tenslotte niet redelijk dat hij, terwijl hij slechts gedeeltelijk arbeidsgeschikt is, belast wordt met een dubbele reistijd. Door de BAPO en de verrekening van de reistijd blijven er bovendien van de 12 uren slechts 7,6 effectieve werkuren over.

5. Standpunten van verweester.

Verweester heeft samengevat het volgende aangevoerd.

- 5.1 Gelet op de opvatting van de vakorganisaties in het DGO-overleg van 21 april 2011 dat de interne mobiliteit niet ter discussie staat, heeft verweester appellant niet op de mogelijkheid van beroep gewezen in het besluit van 23 januari 2012.

Vanwege de vertrouwelijkheid van de inhoud van de notulen van dat overleg heeft verweerster een verkorte versie hiervan overgelegd. In het verslag staan overigens geen zaken die te maken hebben met de onderhavige zaak.

- 5.2 De fysieke gesteldheid van appellant en klachten in de organisatie rondom zijn functioneren waren de aanleiding een andere werkplek voor appellant te zoeken waarbij hij niet meer voor de klas hoefde te staan. Het in actieve dienst kunnen bereiken van zijn 40-jarig dienstjubileum op 25 januari 2012 en de verklaring van appellant dat hij direct daarna van de FPU-regeling gebruik zou maken, heeft verweerster doen besluiten appellant met behoud van salaris (schaal LD) per 1 augustus 2009 tijdelijk in te zetten in de mediatheek (schaal 4-functie). Indien op dat moment bekend was geweest dat appellant tot 1 maart 2013 wilde blijven werken, had verweerster een andere keuze gemaakt. De gesprekken met appellant zijn gevoerd door de rector en het hoofd personeelszaken. Verweerster is van mening dat ook een mondelinge overeenkomst partijen tot wet strekt.
- 5.3 Op 4 oktober 2010 hebben de rector en het hoofd personeelszaken met appellant gesproken teneinde concrete afspraken te maken over de aanvraag van de FPU per 1 februari 2012. Uit het verslag van dit overleg blijkt ondubbelzinnig dat verweerster appellant tijdelijk in de mediatheek heeft geplaatst om de tijd tot zijn FPU te overbruggen. Daarmee heeft verweerster gehandeld vanuit goed werkgeverschap.
- 5.4 Verweerster moet vaststellen dat appellant in de gesprekken op 4 oktober 2010, 27 september en 7 november 2011 vanwege gewijzigde persoonlijke omstandigheden terugkomt op de in 2009 gemaakte afspraken over zijn FPU-moment. Op 27 september 2011 heeft verweerster een vooraankondiging gedaan dat appellant vanaf 1 februari 2012 op een andere locatie werkzaam zal moeten zijn.
- 5.5 Het functioneren van appellant in de mediatheek liet door gebrek aan digitale vaardigheden te wensen over, in feite was er sprake van hand- en spandiensten. Verweerster herkent zich niet in het positieve verhaal van appellant. In verband met het tijdelijke karakter is niet gekozen voor scholing en opleiding. Het functioneren van appellant vormt een belemmering voor de beoogde verdere noodzakelijke digitalisering van de mediatheek en feitelijk zijn er voor hem geen werkzaamheden meer. De surveillance taken en de begeleiding van leerlingen waren, in tegenstelling tot wat appellant stelt, incidenteel van karakter.
- 5.6 Verweerster heeft van 1 augustus 2009 tot 1 februari 2012 steeds rekening gehouden met de belangen van appellant en die laten prevaleren. Ondanks het feit dat appellant zich niet aan de gemaakte afspraken houdt, heeft verweerster ook nu voor hem in een oplossing willen voorzien en het dienstverband niet beëindigd. Maar die oplossing dient ook recht te doen aan de belangen van verweerster. De belangen van verweerster en de leerlingen, specifiek de leerlingen van het VMBO in B., zijn gediend met de beoogde (individuele) begeleiding door appellant. Dit zijn bovendien werkzaamheden die beter overeenkomen met zijn oorspronkelijke functie als docent. Verweerster weerspreekt dat de individuele begeleiding van leerlingen van de baan is.

6. Beoordeling van het beroep.

- 6.1 Het beroep is gericht tegen één van de beslissingen genoemd in artikel 52, eerste lid, Wet op het voortgezet onderwijs en in artikel 19 van de CAO. Het feit dat in het informele DGO-overleg van 21 april 2011 is vastgesteld dat de interne mobiliteit tussen scholen niet ter discussie staat, maakt geen inbreuk op het beroepsrecht dat een individuele werknemer toekomt op grond van voornoemde bepalingen.

Verweerster heeft appellant in de brief van 23 januari 2012 ten onrechte niet gewezen op de mogelijkheid om beroep in te dienen, maar appellant heeft ruim binnen de geldende termijn van zes weken beroep ingesteld zodat hij niet in zijn belangen is geschaad. De Commissie is van oordeel dat het beroep ontvankelijk is.

- 6.2 De Commissie heeft geen reden te twijfelen aan de juistheid van de verklaring van verweerster dat in het verslag van het DGO van 21 april 2011 geen zaken staan vermeld die te maken hebben met de onderhavige zaak. Daarom ziet de Commissie geen reden om van verweerster te verlangen dat zij het volledige verslag aan appellant en de Commissie beschikbaar stelt.
- 6.3 De kern van de motivering van de overplaatsing is gelegen in het feit, dat in het najaar van 2011 voor verweerster duidelijk werd, dat appellant niet met FPU zou gaan, maar wilde doorwerken tot het bereiken van de leeftijd van 65 jaar, en voorts dat in de mediatheek ontwikkelingen plaatsvinden waarin appellant niet past.
- 6.4 In 2009 is vastgesteld, dat appellant zijn werkzaamheden als docent niet langer kon uitoefenen. Verweerster heeft hem vervolgens met behoud van zijn salaris (schaal LD) werkzaamheden in de mediatheek toebedeeld. Deze werkzaamheden liggen op het niveau van schaal 4. Verweerster ging er daarbij vanuit, dat het werk voor appellant in de mediatheek tijdelijk zou zijn, ingegeven door de verwachting dat appellant zijn 40-jarig dienstjubileum op 25 januari 2012 in actieve dienst zou meemaken en dat hij daarna per 1 februari 2012 met FPU zou gaan. Appellant heeft een geheel andere beleving van een en ander; hij zag het werk in de mediatheek niet als tijdelijk. De Commissie stelt vast, dat de in 2009 gemaakte afspraken niet op schrift zijn gesteld. Gelet op de uitdrukkelijke verklaring van verweerster dat zij appellant de mogelijkheid wilde geven zijn 40-jarig dienstjubileum nog in actieve dienst mee te maken, alsmede gelet op het grote verschil in hoogte van het salaris behorend bij schaal LD en schaal 4, acht de Commissie voldoende aannemelijk, dat verweerster de tewerkstelling van appellant in de mediatheek als tijdelijk heeft bedoeld, daarbij ervan uitgaande dat appellant op 1 februari 2012 met FPU zou gaan. Indien verweerster niet was uitgegaan van de tijdelijkheid, was de kans groot geweest dat zij voor een andere – voor haar – goedkopere oplossing had gekozen.
- 6.5 De Commissie acht voorts genoegzaam aannemelijk, dat appellant onvoldoende in staat zou zijn de werkzaamheden verbonden aan de door verweerster beoogde verdere digitalisering van de mediatheek te verrichten. Daarbij heeft de Commissie in aanmerking genomen dat appellant zelf in de bijlage bij zijn beroepschrift heeft geschreven, dat hij door gebrek aan opleiding en scholing niet alles kan doen in de mediatheek. Dit betekent, dat er feitelijk geen werkzaamheden meer zijn voor appellant in de mediatheek.
- 6.6 Rekening houdend met de – voor verweerster onverwachts komende – wens van appellant om – in verband met alimentatieverplichtingen – niet met FPU te gaan, maar door te werken tot het bereiken van de leeftijd van 65 jaar in maart 2013, diende verweerster voor (een deel van) de restcapaciteit van appellant een invulling te vinden. Verweerster heeft deze gevonden in de individuele begeleiding van VMBO-leerlingen in B.. Naar het oordeel van de Commissie is de keuze voor deze werkzaamheden niet onredelijk, omdat deze meer overeenkomen met de oorspronkelijke functie van appellant als docent dan het werk in de mediatheek. Ook indien de extra reistijd van 22 minuten (enkele reis) naar B. bij deze keuze wordt betrokken, afgezet tegen de reistijd naar de mediatheek (26 minuten), kan naar het oordeel van de Commissie niet worden staande gehouden, dat het bestreden besluit onjuist zou zijn, mede in aanmerking genomen dat de extra reistijd zowel in tijd als geld wordt gecompenseerd. Door de meer passende werkzaamheden en de compensatie heeft verweerster voldoende rekening gehouden met de belangen van appellant.

6.7 Ook overigens is de Commissie niet gebleken, dat het bestreden besluit gebreken vertoont waardoor het beroep gegrond zou moeten worden verklaard.

6.8 Het vorenstaande betekent, dat het beroep ongegrond dient te worden verklaard.

7. Beslissing.

De Commissie verklaart het beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld in raadkamer op 1 mei 2012 door mr. H. Manuel, voorzitter, mr. S.K. Welbedacht en mr. H. Pieffers, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.M. Vos-van der Velden, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.